

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 456/2020-106

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Danišovou, advokátska kancelária, Janka Alexyho 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 4, čl. 32, čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s poukazom na čl. 9 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ako aj porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, odboru kriminálnej polície, 4. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 a jeho uznesením zo 17. septembra 2019, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, odboru kriminálnej polície, 4. oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 a jeho uznesením zo 16. decembra 2019 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 795/19/1101 a jej uznesením zo 4. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých konaní a rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 4, čl. 32, čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) s poukazom na čl. 9 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov (ďalej len „nariadenie“) s poukazom na čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva o fungovaní EÚ“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, odboru kriminálnej polície, 4. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „okresné riaditeľstvo II“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 a jeho uznesením zo 17. septembra 2019, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, Odboru kriminálnej polície, 4. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „okresné riaditeľstvo I“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 a jeho uznesením zo 16. decembra 2019 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra I“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 795/19/1101 a jej uznesením zo 4. februára 2020.

2. Spolu s ústavnou sťažnosťou bola ústavnému súdu 1. apríla 2020 doručená námietka zaujatosti, ktorú sťažovateľka smerovala proti sudkyňi ústavného súdu Jane Baricovej. Následne 7. apríla 2020 sťažovateľka podala ďalšiu, v poradí druhú námietku zaujatosti proti tej istej sudkyňi. O oboch námietkach zaujatosti ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 220/2020-20 z 12. mája 2020 tak, že sudkyňu ústavného súdu Janu Baricovú z konania a rozhodovania v danej veci nevylúčil.

3. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky v zložení senátu, ktoré je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podaním z 28. januára 2015 adresovaným prezidentovi Slovenskej republiky podľa § 19 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) „formálne“ vzdala funkcie sudcu, ktorú v tom čase vykonávala na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), a to napriek tomu, že tak urobiť nemienila, ale spravila to pod ťarchou zásahov iných orgánov „štátnej moci do nezávislosti súdnej moci a zásahu do profesnej cti a dobrého mena sťažovateľky ako predstaviteľky súdnej moci, podaním návrhov na disciplinárne konanie“ proti nej v súvislosti s postupom v súdnom konaní, v ktorom vystupovala ako zákonná sudkyňa.

5. Podľa presvedčenia sťažovateľky „Štatutárny orgán, ministri spravodlivosti SR a predsedovia Okresného súdu Bratislava I v období od r. 2015 doteraz vedeli, že u sťažovateľky ide s poukazom na § 150 ods. 1 Zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v spojení s § 2 Zákonníka práce v rozhodnom čase a v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka... o absolútne neplatný právny úkon vzdania sa funkcie sudkyne, ktorého sa sťažovateľka nemusí dovolať.“.

6. V tejto súvislosti sa sťažovateľka v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 50 C 69/2017 a Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 11 Cpr 4/2016 domáhala aj náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov a spôsobenej nemajetkovej ujmy a z označených konaní pred všeobecnými súdmi mala jednoznačne vyplývať absolútna neplatnosť právneho úkonu – vzdania sa funkcie sudkyne.

7. Z dôvodov „*okolností na okresných súdoch I, II, III a nevyplatenia mzdy v plnom rozsahu, náhrady mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa za obdobie viac ako piatich rokov*“ sťažovateľka podala trestné oznámenie z 11. júna 2019, doručené Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) 12. júna 2019, na neznámeho páchatel'a pre podozrenie zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného zákona, ktoré bolo postúpené Krajskej prokuratúre v Bratislave a následne Okresnej prokuratúre Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra II“).

8. Ďalšie trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona sťažovateľka podala generálnej prokuratúre 31. mája 2019, ktoré bolo v konečnom dôsledku postúpené okresnej prokuratúre I.

9. Podaním č. k. 1 Pn 729/19/1102-3 z 25. júla 2019 okresná prokuratúra II sťažovateľku upovedomila o prijatí trestného oznámenia z 11. júna 2019 vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu podľa § 214 Trestného zákona v súbehu s trestným činom podľa § 326 Trestného zákona a o jeho odovzdaní okresnému riaditeľstvu II na účel ďalšieho konania. Sťažovateľka, vychádzajúc z toho, že „*bola a je sudkyňou*“ okresného súdu, a aj zásahy iných zložiek štátnej moci do súdnej moci podaním návrhov na jej disciplinárne konanie, pre ktoré jej nebola vyplatená suma 31 790 €, boli podané na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) so sídlom v okrese Bratislava I a aj k údajnému skutku disciplinárneho previnenia malo dôjsť konaním sťažovateľky na okresnom súde, t. j. v okrese Bratislava I, považovala odovzdanie trestného oznámenia okresnému riaditeľstvu II za rozporné s § 17 Trestného poriadku a čl. 48 ods. 1 ústavy. Podľa názoru sťažovateľky konaním vyšetrovateľa okresného riaditeľstva II

o jej trestnom oznámení a jeho uznesení pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 zo 17. septembra 2019, ktorým bola odmietnutá vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, tvoriaca predmet trestného oznámenia sťažovateľky, bolo porušené, v rozpore s § 17 ods. 1 Trestného poriadku a judikatúrou, ústavné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, aby o jej trestnom oznámení konal a rozhodol príslušný orgán určený zákonom.

10. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva II podľa sťažovateľky porušil aj jej právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že vo veci vedenej pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 konal v rozpore s § 1, § 2 ods. 2, 5, 7 a 10, § 18 a § 196 ods. 2 Trestného poriadku, keď uznesením zo 17. septembra 2019 odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku ňou podané trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť minister spravodlivosti Slovenskej republiky a predsedníčka okresného súdu tým, že nezabezpečili od 7. mája 2015 sťažovateľke ako sudkyňi okresného súdu, ktorá sa 28. januára 2015 vzdala funkcie sudkyne, odchodné vo výške 31 790 €.

11. Proti označenému uzneseniu okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 podala sťažovateľka 15. októbra 2019 sťažnosť, avšak už 24. septembra 2019 okresná prokuratúra II uznesením č. k. 1 Pn 729/19/1102-7 podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku rozhodnutie okresného riaditeľstva II o odmietnutí veci týkajúcej sa podozrenia zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného ako nezákonné zrušila s odôvodnením, že o trestnom oznámení rozhodol vyšetrovateľ okresného riaditeľstva II ako miestne nepríslušný. Podaním z 27. septembra 2019 okresné riaditeľstvo II sťažovateľku upovedomilo o odstúpení trestného oznámenia okresnému riaditeľstvu I z dôvodu miestnej príslušnosti.

12. O sťažnosti sťažovateľky z 15. októbra 2019 (doručenej okresnému riaditeľstvu II 17. októbra 2019) proti uzneseniu okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 konala (vzhľadom na postúpenie veci) okresná prokuratúra I, ktorá prípisom

č. k. 1 Pn 795/19/1101-3 z 2. decembra 2019 oznámila sťažovateľke, že o tomto ňou podanom riadnom opravnom prostriedku rozhodovať nebude, a to vzhľadom na zrušenie rozhodnutia okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 uznesením okresnej prokuratúry I č. k. 1 Pn 729/19/1102-7 z 24. septembra 2019 podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku.

13. Podľa názoru sťažovateľky však okresná prokuratúra II rozhodnutím z 24. septembra 2019 uznesenie okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 nezrušila v celom rozsahu, ale iba v časti podozrenia zo spáchania trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného. Časť predmetného rozhodnutia okresného riaditeľstva II týkajúca sa trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b) a c) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona zostala podľa sťažovateľky v stave odmietnutia okresným riaditeľstvom II, keďže sa jej rozhodnutie okresnej prokuratúry II z 24. septembra 2019 nedotklo.

14. Sťažovateľka zastáva názor, že procesný postup okresnej prokuratúry I oznámený sťažovateľke podaním č. k. 1 Pn 795/19/1101-3 z 2. decembra 2019, že nebude o jej sťažnosti z 15. októbra 2019 rozhodovať, bol v rozpore s § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, pretože po odstúpení trestného oznámenia mala predmetnú sťažnosť podľa § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku predložiť na rozhodnutie nadriadenému prokurátorovi.

15. Sťažovateľka ďalej uvádza, že z ňou urobeného doplnenia trestného oznámenia doručeného už okresnému riaditeľstvu I 21. októbra 2019 vyplýva, že predmetom trestného konania pre podozrenie zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona v súbehu s podozrením zo spáchania zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a c), ods. 2 písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona je nielen nevyplatená suma 31 790 €, ale aj „náhrada mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa vo výške 150.000,- eur“, ktorá dovtedy nebola predmetom žiadneho (ani civilného) konania.

16. Okresné riaditeľstvo I uznesením ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 z 19. decembra 2019 podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietlo trestné

oznámenie sťažovateľky pre podozrenie zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť minister spravodlivosti Slovenskej republiky a predsedníčka okresného súdu tým, že od 7. mája 2015 sťažovateľke ako sudkyňi okresného súdu, ktorá sa 28. januára 2015 vzdala funkcie sudkyne s účinnosťou od 31. januára 2015 v zmysle § 21 ods. 2 prvej vety a ods. 3 zákona o sudcoch, nezabezpečili vyplatenie odchodného v sume 31 790 €; pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 1 písm. a), b), c) alebo ods. 2 Trestného poriadku.

17. Podľa názoru sťažovateľky okresné riaditeľstvo I sa nezaoberalo uplatnenou náhradou mzdy veľkého rozsahu, ale len nevyplatením odchodného, čo je podľa nej účelovou snahou nevidieť úmysel podozrivých zo zločinu nevyplatenia mzdových náležitosti sťažovateľke, keď z čl. 152 ods. 4 ústavy jednoznačne vyplýva povinnosť vykladať a uplatňovať zákony v súlade s ústavou, a odvolanie sa vyšetrovateľky okresného riaditeľstva I na § 21 ods. 5 zákona o sudcoch bolo podľa názoru sťažovateľky účelové.

18. Vyšetrovateľka okresného riaditeľstva I, ako tvrdí sťažovateľka, vôbec neskúmala úmysel podozrivých v zmysle § 15 písm. a), prípadne písm. b) Trestného zákona, ktorí vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, ako aj nesplnením povinnosti vyplývajúcich z ich právomoci a rušením, obmedzovaním sťažovateľky vo výkone jej právomoci ako zákonnej sudkyne, tiež v pozícii verejného činiteľa s úmyslom spôsobiť sťažovateľke nielen vecnú škodu, zníženie profesnej cti, ale aj zadovážením iným osobám prípadný neoprávnený prospech.

19. Sťažovateľka uvádza, že aj keby pripustila, že predmetom trestného konania bola suma 31 790 € ako odchodné, odmietnutie trestného oznámenia je účelovým porušením zákona, pretože neobstojí ani vyšetrovateľkou okresného riaditeľstva I osvojenie si tvrdenia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a dôvodovej správy k zákonu o sudcoch, že sudca nebude mať nárok na odchodné v prípade, ak voči nemu bolo začaté disciplinárne konanie, ktoré bude následne zastavené, z dôvodu, že sa vzdal funkcie sudcu, pretože ustanovenie § 21 ods. 5 zákona o sudcoch je podľa názoru sťažovateľky v zmysle § 152

ods. 4 ústavy v rozpore s čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj v rozpore s čl. 6 ods. 2 dohovoru. Ak by sťažovateľka bola v disciplinárnom konaní zbavená viny, došlo by k porušeniu ústavnej prezumpcie nevinu.

20. Tvrdenie okresného riaditeľstva I, že si mala uplatniť svoje nároky v civilnom konaní, sťažovateľka neakceptovala, pretože o podozrení zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona v súbehu so zločinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a c) a ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona je daná výlučná právomoc orgánov činných v trestnom konaní.

21. Uznesenie okresného riaditeľstva I pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 z 19. decembra 2019 sťažovateľka považuje za neodôvodnené.

22. Sťažnosť sťažovateľky proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva I z 19. decembra 2019 okresná prokuratúra I uznesením č. k. 1 Pn 795/19/1101-9 zo 4. februára 2020 zamietla. Podľa názoru sťažovateľky si okresná prokuratúra I osvojila vyšetrovateľkou okresného riaditeľstva I nenáležité zistený skutkový stav v rozpore s § 1, § 2 ods. 2, 5, 6, 7, a 10 a § 196 ods. 2 Trestného poriadku, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to vyžiadanim si neaktuálnych listín a vyjadrení od podozrivých, avšak relevantné vyjadrenia a podania sťažovateľky potrebné na náležité zistenie skutkového stavu v trestnom konaní si nevyžiadala, trestné oznámenie nedoplnila ani výsluchom či podaním vysvetlenia sťažovateľkou podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku a podozrivými osobami neboli doručené relevantné dôkazy. Tie však sťažovateľka do spisu doručila z vlastnej iniciatívy, a z týchto mala vyplývať absolútna neplatnosť formálneho vzdania sa funkcie sudkyne.

23. Dôvody uvedené sťažovateľkou v doplnení trestného oznámenia doručeného 21. októbra 2019 a v sťažnosti doručenej 3. januára 2020 prokurátorka okresnej prokuratúry I podľa názoru sťažovateľky odignorovala, hoci pre posúdenie uplatneného nároku v trestnom konaní bolo dôležité, že pri vedomosti podozrivých o sťažovateľkou považovanej absolútnej neplatnosti vzdania sa funkcie neurobili žiaden pokus o relevantný krok, hoci ich povinnosťou bolo splniť mzdové nároky v deň splatnosti, aby nebola

naplnená skutková podstata zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného v súbehu s podozrením zo spáchania zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Okresná prokuratúra I podľa presvedčenia sťažovateľky akceptovala vyšetrovatelkou okresného riaditeľstva I neskúmanie úmyslu podozrivých v zmysle § 15 písm. a), prípadne písm. b) Trestného zákona.

24. Podľa sťažovateľky je účelovou argumentácia, že podozriví nevedeli, že sťažovateľka sa vzdala funkcie absolútne neplatným právnym úkonom, pretože títo boli účastníkmi civilných konaní vedených Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 50 C 69/2017 a Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 11 Cpr 4/2016, a z týchto konaní mala vyplynúť neplatnosť vzdania sa funkcie sudkyne.

25. Uznesenie okresnej prokuratúry I č. k. 1 Pn 795/19/1101-9 zo 4. februára 2020 sťažovateľka považuje za nezákonné, pretože *„je v rozpore s potrebou minimálnych garancií procesnej povahy pre uskutočnenie spravodlivého trestného konania s požiadavkou náležitého odôvodnenia uznesenia“*.

26. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

1. Základné právo a základné ľudské práva a základné slobody sťažovateľky [REDAKOVANÉ] .. upravené v Čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 4, Čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa Čl. 12 ods. 1, Čl. 16 ods. 1, Čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, Čl. 20 ods. 1, Čl. 24 ods. 1 Čl. 24 ods. 1, ods. 4, Čl. 32, Čl. 50 ods. 2, Čl. 144 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 6 ods. 1, ods. 2, Čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s poukazom na Čl. 9 Nariadenia európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov s poukazom na Čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, vedeného pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 zo 17. 09. 2019 a konaním, ktoré mu

predchádzalo, v časti podozrenia zo spáchania zločinu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona..., porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Okresného riaditeľstva Policajného zboru, vedeného pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 zo 17. 09. 2019 v časti podozrenia zo spáchania zločinu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

3. Základné právo a základné ľudské práva a základné slobody sťažovateľky [redacted]..., upravené v Čl. 46 ods. 1, ods. 4, Čl. 48 ods. 1 ústavy, Čl. 6 ods. 1 Dohovoru podľa Čl. 12 ods. 1, Čl. 16 ods. 1, Čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, Čl. 20 ods. 1, Čl. 24 ods. 1, ods. 4, Čl. 32, Čl. 50 ods. 2, Čl. 144 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 6 ods. 1, ods. 2, Čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s poukazom na Čl. 9 Nariadenia európskeho parlamentu a rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov, s poukazom na Čl. 16 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Uznesením vyšetrovateľky Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, vedeného pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B2-2019 [správne má byť „ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019“, pozn.] zo 16. 12. 2019, právoplatné 04.02.2020 a konaním, ktorému predchádzalo... a Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I, číslo konania 1 Pn 795/19/1101-9 zo dňa 04. 02. 2020, právoplatné 04. 02. 2020 a konaním, ktorému mu predchádzalo... porušené bolo.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie vyšetrovateľky Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, vedené pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B2-2019 [správne má byť „ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019“, pozn.] zo 16. 12. 2019, právoplatné 04. 02. 2020 a Uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I, číslo konania 1 Pn 795/19/1101-9 zo dňa 04. 02. 2020, právoplatné 04. 02. 2020... a prikazuje prokurátorke Okresnej prokuratúry Bratislava I a vyšetrovatelke Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, 4. oddelenie vyšetrovania, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I aby vo veci konali.

5. *Súd priznáva právnej zástupkyňi JUDr. Henriete Danišovej, advokátke, ul. Janka Alexyho 7, 841 01 Bratislava... trovy konania vo výške 415,51 eur... ktoré je povinná zaplatiť Okresná prokuratúra Bratislava I... do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.“*

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

27. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojim rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

29. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

30. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

31. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

32. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

...

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

33. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

34. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

35. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať

iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

36. Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že podľa už citovaného ustanovenia § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti jeho petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ(ka) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ(ka) domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil(a) za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ(ka) zastúpený/á zvoleným advokátom (m. m. napr. II. ÚS 19/05, IV. ÚS 233/09, IV. ÚS 801/2013, II. ÚS 132/2017).

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet ústavnej sťažnosti ustálil v súlade so sťažovateľkou navrhovaným petitom namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 4, čl. 32, čl. 46 ods. 1, 2 a 4, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru s poukazom na čl. 9 nariadenia s poukazom na č. 16 ods. 1 zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy postupom okresného riaditeľstva II v konaní vedenom pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 a jeho uznesením zo 17. septembra 2019, postupom okresného riaditeľstva I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 a jeho uznesením zo 16. decembra 2019 a postupom okresnej prokuratúry I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 795/19/1101 a jej uznesením zo 4. februára 2020.

38. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

39. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

40. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

41. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

42. Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

43. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

44. Podľa čl. 24 ods. 1 ústavy sloboda myslenia, svedomia, náboženského vyznania a viery sa zaručujú. Toto právo zahŕňa aj možnosť zmeniť náboženské vyznanie alebo vieru. Každý má právo byť bez náboženského vyznania. Každý má právo verejne prejavovať svoje zmýšľanie.

45. Podľa čl. 24 ods. 4 ústavy podmienky výkonu práv podľa odsekov 1 až 3 možno obmedziť iba zákonom, ak ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu verejného poriadku, zdravia a mravnosti alebo práv a slobôd iných.

46. Podľa čl. 32 ústavy občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v tejto ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené.

47. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

48. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

49. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

50. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

51. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

52. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

53. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

54. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

55. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

56. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

57. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

58. Podľa čl. 9 nariadenia

1. Zakazuje sa spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na individuálnu identifikáciu fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.

2 Odsek 1 sa neuplatňuje, ak platí niektorá z týchto podmienok:

a) dotknutá osoba vyjadrila výslovný súhlas so spracúvaním týchto osobných údajov na jeden alebo viacero určených účelov, s výnimkou prípadov, keď sa v práve Únie alebo v práve členského štátu stanovuje, že zákaz uvedený v odseku 1 nemôže dotknutá osoba zrušiť;

b) spracúvanie je nevyhnutné na účely plnenia povinností a výkonu osobitných práv prevádzkovateľa alebo dotknutej osoby v oblasti pracovného práva a práva sociálneho zabezpečenia a sociálnej ochrany, pokiaľ je to povolené právom Únie alebo právom členského štátu alebo kolektívnou zmluvou podľa práva členského štátu poskytujúcimi primerané záruky ochrany základných práv a záujmov dotknutej osoby;

c) spracúvanie je nevyhnutné na ochranu životne dôležitých záujmov dotknutej osoby alebo inej fyzickej osoby v prípade, že dotknutá osoba nie je fyzicky alebo právne spôsobilá vyjadriť svoj súhlas;

d) spracúvanie vykonáva v rámci svojej zákonnej činnosti s primeranými zárukami nadácia, združenie alebo akýkoľvek iný neziskový subjekt s politickým, filozofickým, náboženským alebo odborárskym zameraním a pod podmienkou, že spracúvanie sa týka výlučne členov alebo bývalých členov subjektu alebo osôb, ktoré majú pravidelný kontakt

s ním v súvislosti s jeho cieľmi, a že bez súhlasu dotknutej osoby sa osobné údaje neposkytnú mimo tohto subjektu;

e) spracúvanie sa týka osobných údajov, ktoré dotknutá osoba preukázateľne zverejnila;

f) spracúvanie je nevyhnutné na preukazovanie, uplatňovanie alebo obhajovanie právnych nárokov, alebo kedykoľvek, keď súdy vykonávajú svoju súdnu právomoc;

g) spracúvanie je nevyhnutné z dôvodov významného verejného záujmu na základe práva Únie alebo práva členského štátu, ktoré sú primerané vzhľadom na sledovaný cieľ, rešpektujú podstatu práva na ochranu údajov a stanovujú vhodné a konkrétne opatrenia na zabezpečenie základných práv a záujmov dotknutej osoby;

h) spracúvanie je nevyhnutné na účely preventívneho alebo pracovného lekárstva, posúdenia pracovnej spôsobilosti zamestnanca, lekárskej diagnózy, poskytovania zdravotnej alebo sociálnej starostlivosti alebo liečby, alebo riadenia systémov a služieb zdravotnej alebo sociálnej starostlivosti na základe práva Únie alebo práva členského štátu alebo podľa zmluvy so zdravotníckym pracovníkom, a podlieha podmienkam a zárukám uvedeným v odseku 3;

i) spracúvanie je nevyhnutné z dôvodov verejného záujmu v oblasti verejného zdravia, ako je ochrana proti závažným cezhraničným ohrozeniam zdravia alebo zabezpečenie vysokej úrovne kvality a bezpečnosti zdravotnej starostlivosti a liekov alebo zdravotníckych pomôcok, na základe práva Únie alebo práva členského štátu, ktorým sa stanovujú vhodné a konkrétne opatrenia na ochranu práv a slobôd dotknutej osoby, najmä profesijné tajomstvo;

j) spracúvanie je nevyhnutné na účely archivácie vo verejnom záujme, alebo na účely vedeckého alebo historického výskumu či na štatistické účely podľa článku 89 ods. 1 na základe práva Únie alebo práva členského štátu, ktoré sú primerané vzhľadom na sledovaný cieľ, rešpektujú podstatu práva na ochranu údajov a určujú vhodné a konkrétne opatrenia na zabezpečenie základných práv a záujmov dotknutej osoby.

3. Osobné údaje uvedené v odseku 1 sa môžu spracúvať na účely uvedené v odseku 2 písm. h), ak tieto údaje spracúva odborník, alebo ak sa spracúvajú v rámci zodpovednosti odborníka, ktorý podlieha povinnosti zachovávať profesijné tajomstvo podľa práva Únie alebo práva členského štátu alebo podľa pravidiel, ktoré stanovili príslušné vnútroštátne

orgány, alebo ak údaje spracúva iná osoba, ktorá tiež podlieha povinnosti mlčanlivosti podľa práva Únie alebo práva členského štátu alebo pravidiel, ktoré stanovili príslušné vnútroštátne orgány.

4. Členské štáty môžu zachovať alebo zaviesť ďalšie podmienky vrátane obmedzení týkajúce sa spracúvania genetických údajov, biometrických údajov alebo údajov týkajúcich sa zdravia.

59. Podľa čl. 16 ods. 1 zmluvy o fungovaní EÚ

1. Každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

2. Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom ustanovia pravidlá, ktoré sa vzťahujú na ochranu fyzických osôb, pokiaľ ide o spracúvanie osobných údajov inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie, ako aj členskými štátmi pri výkone činností, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti práva Únie, a pravidlá, ktoré sa vzťahujú na voľný pohyb takýchto údajov. Dodržiavanie týchto pravidiel podlieha kontrole nezávislých orgánov.

Pravidlami prijatými na základe tohto článku nie sú dotknuté osobitné pravidlá ustanovené v článku 39 Zmluvy o Európskej únii.

60. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného

rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

61. Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených článkov ústavy, základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom v spojení s nariadením a zmluvou o fungovaní EÚ postupom a rozhodnutiami okresného riaditeľstva I, okresného riaditeľstva II a okresnou prokuratúrou I tým, že tieto orgány činné v trestnom konaní o trestnom oznámení sťažovateľky nerešpektovali zákonom upravený riadny procesný postup podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Rozhodnutia o jej trestných oznámeniach sťažovateľka považuje za nezákonné, nedostatočne odôvodnené a tak v rozpore s nevyhnutnosťou minimálnych garancií procesnej povahy pre uskutočnenie spravodlivého trestného konania s požiadavkou náležitého odôvodnenia rozhodnutí.

III.A K namietanému porušeniu práv postupom okresného riaditeľstva II v konaní vedenom pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 a jeho uznesením zo 17. septembra 2019

62. Sťažovateľka rozhodnutie okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 a postup tohto orgánu činného v trestnom konaní, ktorý jeho vydaniu predchádzal, napáda ústavnou sťažnosťou v rozsahu, v ktorom podľa jej názoru toto rozhodnutie okresná prokuratúra II uznesením č. k. 1 Pn 729/19/1102-7 z 24. septembra 2019 nezrušila, t. j. rozsahu odmietnutia jej trestného oznámenia týkajúceho sa podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Za zrušenie sťažovateľka považuje iba časť uznesenia okresného

riaditeľstva II zo 17. septembra 2019, ktorá sa týkala podozrenia zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona.

63. Ústavný súd sa s názorom sťažovateľky, čo sa týka rozsahu zrušenia označeného uznesenia okresného riaditeľstva II okresnou prokuratúrou II, nestotožnil. Je pravdou, že okresná prokuratúra II v uznesení z 24. septembra 2019 pri identifikácii konania a rozhodnutia okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 a samotného trestného oznámenia sťažovateľky prezentovala, že konanie sa týka podozrenia zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona, bez ďalšieho uvedenia aj trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, avšak z obsahu rozhodnutia okresnej prokuratúry II a jeho kontextu je zrejmé, že okresná prokuratúra II uznesením č. k. 1 Pn 729/19/1102-7 z 29. septembra 2019 mala v úmysle a aj zrušila podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku uznesenie okresného riaditeľstva II pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 zo 17. septembra 2019 ako celok s tým, že ho vydal miestne nepríslušný orgán činný v trestnom konaní. Nespomenutie okolností okresnou prokuratúrou II, že sťažovateľka označila skutok, pre ktorý podala trestné oznámenie aj ako ďalší trestný čin, samo osebe (bez ďalšieho) v danom prípade nemalo účinky, ako ich v ústavnej sťažnosti bez adekvátneho racionálneho podkladu nastolila sťažovateľka. Okresná prokuratúra II vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom priamo, ale ani nepriamo nedeklarovala, že by dotknutú časť uznesenia okresného riaditeľstva II mienila ponechať nezrušenú. Chápanie rozhodnutia okresnej prokuratúry II v tom zmysle, že uznesenie okresného riaditeľstva II zrušila ako celok, bezpochyby podporila aj skutočnosť, že okresné riaditeľstvo I a okresná prokuratúra I, ktoré po postúpení im danej veci v tejto konali, do svojich rozhodnutí pri vymedzení trestného oznámenia sťažovateľky zahrnuli nielen podozrenie zo spáchania trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného, ale aj podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, čo by v prípade prijatia názoru sťažovateľky neurobili.

64. Nebolo teda dôvodným prijať záver sťažovateľky, že časť jej trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa zostala právoplatne odmietnutá uznesením okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019.

65. Pre rozhodnutie ústavného súdu o ústavnej sťažnosti v tejto časti, t. j. vo vzťahu postupu a rozhodnutiu okresného riaditeľstva II je však podstatnou iná skutočnosť, a to, že ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. V zmysle tohto princípu rozhoduje ústavný súd o individuálnych ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci (III. ÚS 181/04, III. ÚS 29/09).

66. Zmyslom a účelom zásady subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

67. Podľa druhej vety § 197 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľka ako oznamovateľka mala možnosť proti uzneseniu okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 podať sťažnosť, ktorú v konečnom dôsledku aj využila. Pritom tento jej zákonom priznaný účinný právny prostriedok nápravy na ochranu svojich práv pred ich porušovaním zo strany okresného riaditeľstva II diskvalifikuje vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnenej námietke porušenia sťažovateľkou označených práv postupom okresného riaditeľstva II v konaní vedenom pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 a jeho uznesením zo 17. septembra 2019, keďže tomu bránia oprávnenia okresnej prokuratúry II.

68. Ak teda podľa názoru sťažovateľky okresná prokuratúra II rozhodnutím z 24. septembra 2019 uznesenie okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 v časti ňou urobeného trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania

právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nezrušila, ale ho ponechala v stave jeho odmietnutia, bolo príhodným, aby sťažovateľka ústavne relevantným spôsobom napadla rozhodnutie okresnej prokuratúry II, čo však neurobila, keďže vyslovenia porušenia jej základných práv alebo slobôd postupom a rozhodnutím okresnej prokuratúry II sa v aktuálnej ústavnej sťažnosti nedomáhala (pozri navrhovaný petit rozhodnutia).

69. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

70. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že podľa už citovaného ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od momentu, keď sa sťažovateľka o zásahu do jej základných práv alebo slobôd dozvedela. Z obsahu príloh pripojených k ústavnej sťažnosti (konkrétne z písomného podania sťažovateľkou označeného ako dôkaz č. 24) vyplýva, že sťažovateľke bolo uznesenie okresnej prokuratúry II č. k. 1 Pn 728/19/1102-7 z 24. septembra 2019 doručené 18. októbra 2018. Tento deň je tak dňom, keď sa sťažovateľka o obsahu tohto rozhodnutia mohla dozvedieť, a teda dňom, keď jej začala plynúť zákonná dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 1. apríla 2020. Na poštovú prepravu ju podala 31. marca 2020. Je evidentné, že tak urobila po uplynutí k tomu zákonom určenej lehoty.

71. Za takejto situácie by ústavnému súdu aj v prípade uplatnenia ochrany základných práv sťažovateľky relevantným spôsobom, t. j. premietnutím tejto jej požiadavky do navrhovaného petitu, neostávalo iné, iba ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako podanú oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu práv postupom okresného riaditeľstva I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 a jeho uznesením zo 16. decembra 2019

72. Rovnaký záver ako je uvedený predošlej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia, ústavný súd prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom okresného riaditeľstva I v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1235/4-VYS-B1-2019 a jeho uznesením zo 16. decembra 2019. Aj v tomto prípade oprávneniu ústavného súdu (s prihliadnutím na princíp subsidiarity) predchádzali kompetencie okresnej prokuratúry I, ktorej povinnosťou v rámci konania (sp. zn. 1 Pn 795/19/1101) o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľky proti označenému uzneseniu okresného riaditeľstva I bolo poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľky v prípade jej zistenia, že do týchto okresné riaditeľstvo I svojím postupom alebo rozhodnutím neprípustne zasiahlo.

73. Ústavný súd preto uzatvára, že ani vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti nemá právomoc na jej prerokovanie, preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

III.C K namietanému porušeniu práv postupom okresnej prokuratúry I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 795/19/1101 a jej uznesením zo 4. februára 2020

74. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd v prvom rade pripomína svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00). Ústavný súd taktiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

75. Podľa ústavného súdu by o porušení základného práva na inú právnu ochranu bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľky pozornosť, ktorú vyžaduje zákon.

76. Opierajúc sa o uvedené východiská, ústavný súd pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky.

77. Okresná prokuratúra I v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 1 Pn 795/19/1101-9 zo 4. februára 2020 okrem iného uviedla, že preskúmala uznesenie okresného riaditeľstva I podľa § 192 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku, všetky jeho výroky, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a nezistila porušenie zákona. Podľa jej názoru vyšetrovateľka okresného riaditeľstva I vykonala potrebné úkony pre posúdenie skutku a rozhodnutie o trestnom oznámení, pritom zo zistených skutočností nevyplývalo podozrenie zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa a ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, a to ani po subjektívnej, ani po objektívnej stránke, a plne sa stotožnila s postupom vyšetrovateľky okresného riaditeľstva I, ktorá podľa okresnej prokuratúry I v súlade so zákonom zistila skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a na základe hodnotenia dôkazov získaných zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne rozhodla podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

78. Okresná prokuratúra I rozviedla, že objektom trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného je zákonný nárok zamestnanca na mzdu, resp. iné plnenie voči zamestnávateľovi, ktorý vyplýva z pracovného alebo obdobného pomeru. Objektívna stránka spočíva alternatívne v a) nevyplatení mzdy, platu alebo inej odmeny za prácu, náhrady mzdy alebo odstupného, alebo b) vykonaní opatrení smerujúcich k zmareniu vyplatenia týchto peňažných prostriedkov. Subjekt je štatutárny orgán právnickej osoby alebo fyzická osoba, ktorá je zamestnávateľom, alebo ich prokurista. Subjektívna stránka vyžaduje úmyselné zavinenie.

79. V nadväznosti na uvedené konštatovala nedôvodnosť argumentácie sťažovateľky, že skutková podstata uvedeného trestného činu mala byť naplnená nevyplatením odchodného pri vzdaní sa funkcie sudkyne sťažovateľkou. Poukázala pritom na ustanovenie § 21 ods. 5 zákona o sudcoch, podľa ktorého odchodné sudcovi nepatrí, ak bol odvolaný z funkcie sudcu podľa § 18 ods. 1 alebo ak bolo disciplinárne konanie zastavené z dôvodu vzdania sa funkcie sudcu. Z obsahu vyšetrovacieho spisu podľa okresnej prokuratúry I pritom bezpochyby vyplývalo, že sťažovateľka sa výkonu funkcie sudcu vzdala písomne do rúk prezidenta Slovenskej republiky 28. januára 2015. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo proti sťažovateľke zastavené disciplinárne stíhanie, a to rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 3 Ds 2/2014 zo 17. marca 2015, právoplatným 7. apríla 2016 (v spojení s rozhodnutím sp. zn. 1 Dso 1/2015 zo 7. apríla 2016 vydaného v odvolacom disciplinárnom konaní). Okresná prokuratúra I tak dospela k záveru, že neboli naplnené znaky trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona, pretože sťažovateľka podľa § 21 ods. 5 zákona o sudcoch nemala nárok na žiadne odchodné.

80. Za nedôvodnú okresná prokuratúra I považovala argumentáciu sťažovateľky spočívajúcu v jej tvrdení, že jej vzdanie sa funkcie sudkyne bolo len formálne a malo tak ísť o absolútne neplatný právny úkon, preto jej za dané obdobie náležala mzda, ktorá jej ale vyplatená nebola. Okresná prokuratúra I poznamenala, že ak by aj prijala sťažovateľkou uvedené závery, nevyplatenie mzdy a odstupného podľa § 214 Trestného zákona je úmyselný trestný čin a z obsahu vyšetrovacieho spisu nevyplývalo, že by subjekty povinné sťažovateľke vyplácať mzdu jej ju nevyplácali úmyselne s vedomím absolútnej neplatnosti právneho úkonu vzdania sa funkcie sudcu sťažovateľkou.

81. Trestný čin nevyplatenia mzdy a odstupného mal podľa sťažovateľky byť spáchaný aj tým, že jej za obdobie roku 2013, 2014 nebola valorizovaná mzda (teda nebola jej vyplácaná plná mzda), pritom tento stav bol ústavným súdom posúdený ako protiústavný. V tejto súvislosti okresná prokuratúra I odkázala na princíp „*ultima ratio*“, keď trestné právo a jeho inštitúty sú prostriedkom spoločnosti na ochranu práv a právom

chránených záujmov jej členov alebo samotnej spoločnosti, ktorých použitie je ultima ratio, a teda prichádza do úvahy iba v prípade, ak použitie iných prostriedkov, ktoré objektívne právo pripúšťa, nie je možné, pretože nepostačujú na dosiahnutie ochrany práv a právom chránených záujmov spoločnosti a jej členov alebo ak závažnosť, význam, spôsob, ako aj intenzita porušenia týchto práv a právom chránených záujmov dosahuje mieru alebo charakter stanovený a predpokladaný normami trestného práva. Okresná prokuratúra I bola toho názoru, že sťažovateľka sa v prípade doplatenia mzdy pre protiústavnosť zákazu valorizácie plátov sudcov mohla obrátiť na civilný súd.

82. K tvrdeniu sťažovateľky o spáchaní trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresná prokuratúra I uviedla, že spáchanie tohto trestného činu bolo previazané s posudzovaným trestným činom nevyplatenia mzdy a odstupného (nevyplácaním mzdy, resp. odstupného mali podľa sťažovateľky ako oznamovateľky verejní činitelia zneužiť svoju právomoc) a pretože okresná prokuratúra I dospela k záveru, že nedošlo k spáchaniu trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného, logicky konštatovala, že neboli naplnené ani znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa.

83. Podľa okresnej prokuratúry I sťažovateľka v podanej sťažnosti ďalej neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť začatia trestného stíhania, a preto jej ostatné tvrdenia nepovažovala za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé prívodiť zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného riaditeľstva I o odmietnutí veci.

84. Okresná prokuratúra I, zhodnotiac právny a skutkový stav, preskúmajúc pritom jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach okolností prípadu, dospela k názoru, že sťažovateľkou uvádzané konanie nie je trestným činom. Podľa jej názoru v danej veci absentovalo naplnenie tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky posudzovaného trestného činu [podľa § 214 ods. 1 a 3 Trestného zákona a podľa § 326 odsek 1 písm. a) Trestného zákona]. Preto iný postup ako podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku v danom prípade neprichádzal do úvahy. Okresná prokuratúra I uzavrela, že okresné riaditeľstvo I

dostatočným spôsobom odôvodnilo svoj postup a jeho názor bol správny aj vo vzťahu k posudzovaniu skutku.

85. Ústavný súd, oboznámiac sa s obsahom napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry I č. k. 1 Pn 795/19/1101-9 zo 4. februára 2020, konštatuje, že táto dala jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na podstatu námietok sťažovateľky. Potrebu odmietnutia sťažovateľkou podaného trestného oznámenia okresná prokuratúra I odôvodnila skutočnosťou, že v danom prípade nedošlo k naplneniu objektívnej ani subjektívnej stránky trestných činov nevyplatenia mzdy a odstupného a zneužívania právomoci verejného činiteľa. K tomuto záveru dospela na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, na ktorý aplikovala relevantné právne normy po tom, ako ich interpretovala v súlade s ich znením, zmyslom a účelom. Ústavný súd nepovažuje za potrebné na tomto mieste opakovať dôvody uvedené v rozhodnutiach oboch orgánov činných v trestnom konaní, pretože ich považuje za jasné a zrozumiteľné bez potreby ich ďalšieho doplňovania a vysvetľovania.

86. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní vo veci sťažovateľky po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom jej trestného oznámenia, nemohli porušiť jej zákonom ani ústavou chránené práva. Ako už bolo uvedené, nikto nemá právny a už tobôž nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (trestnému oznámeniu) bolo vyhovené. Ak zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, príp. nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99).

87. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného

oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011).

88. V obdobných prípadoch ústavný súd vyslovil (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09, III. ÚS 45/2010), že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu.

89. Vychádzajúc z uvedeného, po preskúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti, ako aj jej príloh, ústavný súd dospel k záveru, že okresná prokuratúra I sa v napadnutom uznesení, v ktorom preskúmavala sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu okresného riaditeľstva I, s námietkami sťažovateľky vysporiadala akceptovateľným, t. j. ústavne konformným spôsobom. Pre rozhodnutie ústavného súdu bola ale podstatnou predovšetkým tá skutočnosť, že vo vzťahu k sťažovateľke ako oznamovateľke trestného činu bol riadne splnený jej zákonný nárok na to, aby sa jej podaniami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili. Preto neostávalo iné, iba ústavnú sťažnosť v tejto časti – namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 795/19/1101 a jej uznesením zo 4. februára 2020 odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

90. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu tým, že okresná prokuratúra I mala, ale nekonala o jej sťažnosti z 15. októbra 2019 smerujúcej proti uzneseniu okresného riaditeľstva II pod ČVS: ORP-825/4-VYS-B2-2019 zo 17. septembra 2019 (o odmietnutí trestného oznámenia v časti podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa), ústavný súd k tomu

poznamenáva, že o tejto skutočnosti okresná prokuratúra I sťažovateľku upovedomila prípisom č. k. 1 Pn 795/19/1101-3 z 2. decembra 2019, v ktorom uviedla dôvod jej nekonania o tomto riadnom opravnom prostriedku sťažovateľky. Bola ním skutočnosť, že predmetné napadnuté rozhodnutie okresného riaditeľstva II prokurátor okresnej prokuratúry II uznesením č. k. 1 Pn 729/19/1102-7 z 24. septembra 2019 zrušil podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku ako nezákonné s dodatkom, že *„Vyšetrovateľovi Policajného zboru bude uložené vysporiadať sa s... tvrdeniami uvedenými v sťažnosti ako i so všetkými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť predmetnej sťažnosti.“*

91. S prihliadnutím na body 63 a 64 odôvodnenia tohto rozhodnutia, keď aj podľa ústavného súdu bolo rozhodnutie okresného riaditeľstva II zo 17. septembra 2019 podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku zrušené v celom rozsahu, tento postup okresnej prokuratúry I (v súvislosti s jej prípisom z 2. decembra 2019) nemožno hodnotiť ako ústavne nekonformný, t. j. taký, ktorý by neprípustne zasiahol do základných práv sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky rovnako aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

92. Pre úplnosť je potrebné dodať, že sťažovateľka prípis okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 795/19/1101-3 z 2. decembra 2019 v podanej ústavnej sťažnosti nenapadla zákonom o ústavnom súde požadovaným spôsobom. Sťažovateľka sa totiž vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd týmto prípisom nedomáhala a nedomáhala sa ani jeho zrušenia (pozri petit ústavnej sťažnosti). Za týchto okolností bolo bez právneho významu zaoberať sa námietkami sťažovateľky vo vzťahu k tomuto oznámeniu okresnej prokuratúry.

93. Navyše sa ústavná sťažnosť v tejto časti javí ako podaná oneskorene, keďže z kontextu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že o tomto prípise okresnej prokuratúry I sa sťažovateľka dozvedela podstatne skôr ako dva mesiace pred podaním ústavnej sťažnosti. To predstavuje dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti pre jej oneskorené podanie [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

94. V súvislosti s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní o jej trestnom oznámení sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala taktiež porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. K tomu ústavný súd uvádza, že tento článok sa týka iba rozhodnutí (súdov) o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom (stranou) konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014). Je evidentné, že v napadnutých konaniach nešlo o trestné obvinenie sťažovateľky (trestná vetva čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vzhľadom na štádium, v ktorom sa uvedené trestné konanie nachádzalo (a skončilo) nešlo ani o konanie a rozhodovanie o jej občianskych právach alebo záväzkoch (občianska vetva čl. 6 ods. 1 dohovoru). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

95. Vo vzťahu k námietke porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že jeho podstata spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu.

96. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že okresná prokuratúra I (ale ani okresné riaditeľstvo I) nie je v rámci trestného konania orgánom verejnej správy, ale orgánom činným v trestnom konaní nevydávajúcim v takomto type konania správne rozhodnutia. Je teda zjavné, že tu chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a namietaným rozhodnutím alebo postupom okresnej prokuratúry I. Aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

97. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že jeho porušenie sťažovateľka v podstate odvíja od porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu, keď k zásahu do základného práva na majetok malo dôjsť v dôsledku nedodržania princípov vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1

ústavy, ktorého porušenie však ústavný súd nezistil a nekonštatoval. Z tohto dôvodu logicky nemohlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní dôjsť ani k neprípustnému zásahu do označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Opäť teda ide o zjavnú neopodstatnenosť tejto námietky s následkom je odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

98. V ďalšom sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru. Okresná prokuratúra I (rovnako ako okresné riaditeľstvo I) sa však už len vzhľadom na samotné znenie označených článkov ústavy a dohovoru takéhoto zásahu vo vzťahu k sťažovateľke dopustiť nemohla, keďže sťažovateľka nebola osobou obvinenou z trestného činu ani sa proti nej trestné konanie nevedlo, čo predstavuje základnú podmienku úspešného dovolávania sa ochrany predmetného základného práva. Ústavný súd neakceptoval ani názor sťažovateľky o porušení tohto jej základného práva okresnou prokuratúrou I (a rovnako okresným riaditeľstvom I) tým, že jej trestné oznámenie bolo odmietnuté z dôvodu existencie okolnosti predvídanej právnou úpravou v § 21 ods. 5 zákona o sudcoch, ktorý je podľa presvedčenia sťažovateľky nesúladný s uvedenými článkami ústavy a dohovoru. Ide o nepodloženú konštrukciu sťažovateľky, ktorá vo vzťahu k orgánom verejnej moci zúčastneným na konaní vo veci trestného oznámenia sťažovateľky nemá žiadne opodstatnenie, keďže tieto orgány sa pri svojom rozhodovaní a rozhodnutí riadili platnou a účinnou právnou úpravou, ktorá žiadnym spôsobom nebola na to príslušným orgánom spochybnená, čo sa týka jej ústavnej súladnosti. Takisto aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

99. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1, čl. 24 ods. 4, čl. 46 ods. 4 a čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že označené ustanovenia ústavy neobsahujú konkrétnu garanciu základných práv alebo slobôd, ktoré sú predmetom konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, preto nie sú priamo aplikovateľné na individuálne konanie o namietanom porušení základných práv alebo slobôd uvedených v druhej hlave ústavy. V označených článkoch ide o súčasť základných princípov ústavy,

resp. princípov fungovania nezávislého súdnictva (m. m. II. ÚS 821/00, II. ÚS 81/02, II. ÚS 193/06, I. ÚS 176/07, I. ÚS 485/2010, I. ÚS 229/2019). Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

100. K sťažovateľkou namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 32 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práv zaručených v čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru s poukazom na čl. 9 nariadenia a čl. 16 zmluvy o fungovaní EÚ okresnou prokuratúrou I ústavný súd znovu pripomína, že je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Vo vzťahu k porušeniu označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nepredniesla žiadne ústavnoprávne relevantné námietky či dôvody spôsobilé vyústiť do vyslovenia porušenia niektorého týchto základných práv.

101. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ(ka) musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a prípadne navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy na podporu tvrdených dôvodov sťažnosti.

102. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (vyplývajú z neho totiž dôvody návrhu, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný), ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľku zastúpenú kvalifikovaným právnym zástupcom na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa

porušenia sťažovateľkiných práv napadnutým postupom okresnej prokuratúry I nevyzýval (m. m. IV. ÚS 117/2019).

103. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v predmetnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

104. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

105. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu